

Füst Milán

Szózat a sírból

Ne sírj értünk anyánk,
E föld oly porhanyó,
E föld most is hazánk
És benn nyugodni jó.
Ölelj, ölelj hát húszívű hant,
Mind jó fiad, kit itt ölelsz alant.

Ne sírj értünk apánk,
Így elpihenni béke,
A szív mosolyog reánk,
Mert megküzdöttünk érte.
Ölelj, ölelj hát húszívű hant,
Mind jó fiad, kit itt ölelsz alant.

Nem kis dolog volt, nem kenyér,
Nem haltunk meg az életér',
Több volt ez annál: bús hazánk
Könyörgő szemmel néze ránk.
Ölelj, ölelj hát húszívű hant,
Mind jó fiad, kit itt ölelsz alant.

Napfény deríti hát szemünk,
E túlvilági fény nekünk
Egy lázas honnak árva népe
Borítá koporsónk fölébe.
Ölelj, ölelj hát húszívű hant,
Mind jó fiad, kit itt ölelsz alant.

S ellenfelünk, gondold meg ezt.
Mi nem holtak vagyunk, de fény,
Mi láng vagyunk e földtekén
S öröktűz lesz e sírkereszt.
Ölelj, ölelj hát húszívű hant,
Mind jó fiad, kit itt ölelsz alant.

(fotó: Fortepan)